

12. ÍRÁS

A VILÁGEGYETEMEK MINDENSÉGE

AZ EGYETEMES Atya tágas teremtésösszességének kiterjedése jóval meghaladja a véges felfogóképesség határait; a világmindenség óriási méretei még a rendembeliek fogalmait is meghaladják. A halandói elmének azonban sok minden megtanítható a világegyetemek tervéről és elrendezéséről; megtudhattok valamennyit a fizikai szerveződésükről és a csodálatos igazgatásukról; sok mindent megismerhettek az idő hét felsőbb-világegyetemét és az örökkévalóság központi világegyetemét lakó értelmes lények különféle csoportjairól.

² Elvben, azaz az örök potenciált tekintve, az anyagi teremtést végtelennek vesszük, mivel az Egyetemes Atya ténylegesen végtelen, de a teljes anyagi teremtés tanulmányozásakor és megfigyelésekor megállapíthatjuk, hogy az bármely adott időpontban korlátozott, jóllehet a ti véges elmétek számára mindez viszonylag határtalan, gyakorlatilag korlátlan.

³ A fizikai törvény tanulmányozásából és a csillagos teretek megfigyeléséből eredő meggyőződésünk szerint a végtelen Teremtő mindenségrendi kifejeződése még nem kézzelfoghatóan végleges, és a Végtelen mindenségrendi potenciáljának nagy része még mindig önmagában áll és megnyilatkoztatlan. A teremtett lények számára a világmindenség talán közel véglegesnek tűnik, de messze van még a befejezéstől; az anyagi teremtésnek még mindig vannak fizikai határai, és az örökkévaló cél élményelvi ki nyilatkoztatása még mindig folyamatban van.

1. A VILÁGMINDENSÉG TÉRSZINTJEI

¹ A világegyetemek mindensége nem végtelen mező, határtalan kocka vagy korlátlan kiterjedésű kör; egyértelműen kiterjedésekkel bír. A fizikai szerveződés és igazgatás törvényei egyértelműen alátámasztják, hogy a teljes térerő-energia és anyag-erőtér halmaz végeredményben mint téregység, mint szervezett és összehangolt egész működik. Az anyagi teremtés megfigyelhető viselkedése egy véges határokkal bíró fizikai világegyetem léteire szolgáltat bizonyítékot. Mind a körön visszatérő, mind a határozott végességű világegyetem létehez az az általunk jól ismert tény szolgáltatja a végső bizonytságot, hogy az alapenergia minden formája a paradicsomi gravitáció soha meg nem szűnő és abszolút vonzásának engedelmességre a világmindenség térszintjeinek görbült pályáin át áramlik odavissza.

² A világmindenség egymást követő térszintjei alkotják a kitöltött térnek — a már megszervezett és részben lakott

vagy még megszervezendő és lakottá alakítandó teljes teremtésnek — a nagyövezeteit. Ha a világmindenség nem olyan elliptikus térszintek sorozatából állna, melyek egyre kisebb mértékben állnak ellen a mozgásnak, s amely térszintek viszonylag nyugodt körzetekkel váltakoznak, akkor szerintünk a mindenségrendi energiák egy része a végtelenbe tartana, egyenesen ki az úttalan térbe; azonban sehol sem találkozunk ilyen viselkedésű térerővel, energiával vagy anyaggal; ezek mindig a nagy térpályák útjait követve, befelé haladnak.

³ ¶ A Paradicsomról kifelé, a kitöltött tér vízszintes kiterjedésében haladva a világmindenség hat egyközpű, elliptikus zárt görbében, a központi Szigetet körülvevő térszintekben nyilvánul meg:

- ⁴ 1. A Központi Világegyetem — a Havona.
- ⁵ 2. A Hét Felsőbb-világegyetem.
- ⁶ 3. Az Első Külső Térszint.
- ⁷ 4. A Második Külső Térszint.
- ⁸ 5. A Harmadik Külső Térszint.
- ⁹ 6. A Negyedik és Legkülső Térszint.

¹⁰ ¶ *A Havona*, a központi világegyetem, nem idő-teremtény; ez öröklött. E soha nem kezdődő, soha nem végződő világegyetem egymilliárd fenséges tökéletességű szférából áll és mindezt hatalmas, sötét gravitációs testek veszik körül. A Havona középpontjában helyezkedik el az egyhelyben álló és abszolút értelemben állandósult helyzetű Paradicsom Szigete, melyet a huszonegy égitestje vesz körbe. A sötét gravitációs testeknek a központi világegyetem pereme körül keringő hatalmas tömegei miatt e központi teremtésrész tömegmennyisége nagyban meghaladja a nagy világegyetem hét övezetének teljes ismert tömegét.

¹¹ ¶ *A Paradicsom-Havona Rendszer*, az örök Szigetet körülvevő örökkévaló világegyetem alkotja a világmindenség tökéletes és örökkévaló magját; mind a hét felsőbb-világegyetem és a külső tér minden tájéka meghatározott pályákon kering a paradicsomi égitestek és a Havona-szféra óriási központi halmaza körül.

¹² *A Hét Felsőbb-világegyetem* nem elsődleges fizikai szerveződés; határai sehol sem választanak szét csillagködöt, és nem is szelnek át helyi világegyetemet, elsődleges teremtési egységet sem. Az egyes felsőbb-világegyetemek pusztán a szervezett és részben lakott Havona-utáni teremtésnek a körülbelül hetedét kitevő térrajzi halmazát

képezik, és mindegyik nagyjából egyenlő számú helyi világegyetemet foglal magába és nagyjából egyenlő mennyiségű teret tartalmaz. Helyi világegyetemek, a *Nebadon*, a hetedik felsőbb-világegyetem, az *Orvonton* egyik, viszonylag újabb teremtésrésze.

¹³ *A Nagy Világegyetem* a jelenlegi szervezett és lakott teremtésrésze. A mintegy hétbillió lakott bolygónyi halmozott evolúciós potenciállal rendelkező hét felsőbb-világegyetem alkotja, nem is említve a központi teremtés örök szféráit. E durva becslés azonban nem veszi figyelembe az épített, igazgatási szférákat, és nem foglalja magába a még szervezetlen világegyetemek távol eső csoportjait. A nagy világegyetem jelenlegi kimunkálatlan széle, egyenetlen és befejezetlen pereme a teljes csillagtérkép iszonyúan rendezetlen állapotával együtt azt sugallja a csillagok tanulmányozóinak, hogy még maga a hét felsőbb-világegyetem is befejezetlen. Ha belülről, az isteni középpontból bármely irányba kifelé haladunk, előbb-utóbb elérjük a szervezett és lakott teremtés legkülső határait; elérkezünk a nagy világegyetem legkülső határaihoz. És éppen e legkülső határ közelében, e nagyszerű teremtés egyik távoli sarkában éli eseménydús létét a ti helyi világegyetemek.

¹⁴ *A Külső Térszintek*. Messze kint a térben, a hét lakott felsőbb-világegyetemtől roppant nagy távolságban hatalmas és hihetetlenül nagy erőkörok és anyagiasuló energiakörök kialakulása zajlik. A hét felsőbb-világegyetem energiakörei és ezen erő-tevékenységi óriási külső övezet között egy viszonylag nyugodt térkörzet helyezkedik el, melynek kiterjedése változó, átlagosan azonban mintegy négyszázezer fényévnire tehető. E térkörzetekben nincs csillagköd — mindenségrendi felhő. Az e jelenségeket nálunk tanulmányozók nem tudnak biztosat afelől, hogy a hét felsőbb-világegyetemet körülvevő, eme viszonylagos nyugalmi körzetben létező térerőknek mi a pontos rendeltetése. De mintegy másfél millió fényévvel a jelenlegi nagy világegyetem peremén túl megfigyelhetünk egy, a terjedelmében és erősségében már több mint huszonötmillió fényévnyi, hihetetlen energiaműködési körzetet. E hatalmas, energiát adó erőkeretek az első külső térszintben helyezkednek el, abban a mindenségrendi működésű folytonos övben, mely a teljes ismert, szervezett és lakott teremtést körülveszi.

¹⁵ Az e vidékeken túli tevékenységek nagyságrendje még ezt is meghaladja, ugyanis az uverszai fizikusok már korán bizonyítékokat találtak az első külső térszintben folyó jelenségek legkülső tartományán több mint ötvenmillió fényévvel túl zajló térerő megnyilvánulásokra. Mindezek a megnyilvánulások kétségkívül arra engednek következtetni, hogy folyamatban van a világmindenség második külső térszintje anyagi teremtésrészeinek szervezése.

¹⁶ A központi világegyetem az örökkévalóság teremtése; a hét felsőbb-világegyetem az idő teremtése; a négy külső térszint rendeltetése kétségkívül a teremtés véglegeségének előidézése-kibontakoztatása. És vannak olyanok is, akik úgy tartják, hogy a Végtelen a végtelenségtől eltekintve sohasem nyilvánulhat meg teljesen; ezért feltételeznek egy további, eddig még kinyilvánítatlan teremtést a negyedik és legkülső térszinten túl, egy talán örökké tárguló, soha véget nem érő, végtelen világegyetemet. Nincs elméletünk arra nézve, hogy hogyan lehet korlátozni akár a Teremtő végtelenségét, akár a teremtés magvábanvaló végtelenségét, de létének és igazgatásának módjából kiindulva a világmindenséget úgy tekintjük, mint amely korlátokkal bír, amelynek külső széleit a nyílt tér határokkal veszi körül és határolja.

2. A KORLÁTLAN ABSZOLÚT TERÜLETE

¹ Amikor az urantiai csillagászok az egyre nagyobb teljesítményű távcsöveiken át a külső tér titokzatos távosságait vizsgálják és megfigyelik a majdnem számtalan fizikai világegyetem csodálatos fejlődését, észre kell venniük, hogy valójában a Világmindenség Építészei kifürkészhetetlen terveinek nagyszerű munkálását szemlélik. Az igaz, hogy vannak bizonyítékaink, melyek valamiféle paradicsomi személyiségi hatások meglétére utalnak itt-ott azokban az óriási energia-megnyilvánulásokban, melyek e külső vidékeket ma jellemzik, nagyobb rálátással azonban a hét felsőbb-világegyetem külső határain túlnyúló téregységek általában a Korlátlan Abszolút területét alkotóknak tekinthetők.

² Bár az emberi szem segítség nélkül csupán két-három csillagködöt képes érzékelni az Orvonton felsőbb-világegyetem határain túl, a távcsöveitek azonban e kialakulóban lévő fizikai világegyetemek szó szerint sokmillióját tárják fel. A ma létező távcsövekkel megfigyelhető csillagos terek többsége az Orvontonban van, viszont fényképezési eljárások alkalmazása révén a nagyobb távcsövek képesek messze a nagy világegyetem határain túlra, a külső tér tájékaiba behatolni, oda, ahol tömérdek világegyetem áll szervezés alatt. És még további sokmillió világegyetem található a jelenlegi eszközeikkel vizsgálható tartományokon túl is.

³ A nem is olyan távoli jövőben az új távcsövek nem kevesebb mint 375 millió új galaxist fognak a csodálkozó urantiai csillagászok szeme elé tárni a messzi külső térből. Ezzel egy időben e nagyteljesítményű távcsövek azt is kimutatják majd, hogy azok az elszigetelt világegyetemek, melyeket korábban a külső térhez tartozónak hittek, valójában az Orvonton csillagrendszeri egységébe tartoznak. A hét felsőbb-világegyetem még mindig növeke-

dik; mindegyikük peremterülete fokozatosan tágul; az új csillagködök egyensúlyi állapotba kerülése és szerveződése folyamatos; és az urantiai csillagászok által galaxison túlnak tartott némely csillagköd valójában az Orvonton szegélyéhez tartozik és velünk együtt utazik.

⁴ ¶ Az uverszai csillagászat-hallgatók azt figyelik meg, hogy a nagy világegyetemet csillag- és bolygóhalmazok sorozatának olyan ősei veszik körül, melyek az egymásra következő külső világegyetemekből álló egyközepű gyűrűként teljesen körülölelik a jelenleg lakott teremtésrészt. Az uverszai fizikusok számításai szerint e külső, még felderítetlen vidékek energia- és anyagtartalma már most sokszorosán felülmúlja a hét felsőbb-világegyetemben meglévő teljes anyagtömeget és energiatartalmat. Tudomásunk szerint a mindenségrendi erőnek az eme külső térszintekben zajló átalakulása a paradicsomi erőszervezők működését jelzi. Tudjuk azt is, hogy mindezen erők az ősei a nagy világegyetemet jelenleg mozgásban tartó fizikai energiáknak. Az orvontoni erőtér-irányítóknak azonban semmi közük sincs e távoli teremtésrészekhez, és az ott jelenlévő energia-megnyilvánulásoknak sincs kapcsolatuk a szervezett és lakott teremtésrészek erőtér-köreivel.

⁵ ¶ Igen keveset tudunk a külső tér e mérhetetlen jelenségeinek jelentőségéről. A jövő még nagyobb teremtésének folyamata zajlik most. Megfigyelhetjük roppant terjedelmét, észlelhetjük mértékét és érzékelhetjük fenséges méreteit, de különben nem tudunk sokkal többet e teremtésrészekről, mint az urantiai csillagászok. Amennyire mi tudjuk, sem emberi rendű anyagi lények, sem anyagok, sem más szellemteremtmények nincsenek jelen a csillagködökből, napokból, és bolygókból álló külső gyűrűben. E távoli terület kívül esik a felsőbb-világegyetemi kormányzatok fennhatóságán és igazgatásán.

⁶ Szerte az Orvontonban úgy gondolják, hogy egy újfajta teremtés van folyamatban, a világegyetemek valamely rendjének kell az összeálló Végleges Testület jövőbeni tevékenységei színterévé válnia; és ha a feltevéseink helyesek, akkor a vég nélküli jövő mindannyiotok számára ugyanazt a lenyűgöző látványt tartogatja, mint amelyet a vég nélküli múlt nyújtott őseiteknek és elődeiteknek.

3. VILÁGEGYETEMI GRAVITÁCIÓ

¹ Az erő-energia minden formájára — legyen az anyagi, elmei vagy szellemi — egyaránt hatnak azok a vonzások, azok az egyetemes jelenlétek, melyeket gravitációnak nevezünk. A személyiség szintén visszahat a gravitációra — az Atya kizárólagos körére; bár e kör kizárólag az Atyához tartozik, azonban ő a többi körből sem marad ki; az Egyetemes Atya végtelen és ő a világmindenségben *mind* a nagy abszolút-gravitációs körben hat:

² 1. Az Egyetemes Atya Személyiség-gravitációja.

³ 2. Az Örökkévaló Fiú Szellem-gravitációja.

⁴ 3. Az Együttes Cselekvő Elme-gravitációja.

⁵ 4. A Paradicsom Szigetének Mindenségrendi Gravítációja.

⁶ ¶ E négy kör nem kapcsolódik az alsó-paradicsomi erőközpontozathoz; ezek nem erő-, energia- vagy erőtér-körök. E körök abszolút *jelenléti* körök és Istenhez hasonlóan függetlenek az időtől és a tértől.

⁷ Ezzel kapcsolatban érdemes feljegyezni néhányat azok közül az uverszai megfigyelések közül, melyeket az elmúlt néhány ezer év során a gravitációkutatók testületei végeztek. E szakértői munkacsoport a világmindenség különböző gravitációs rendszereivel kapcsolatban az alábbi következtetésekre jutott:

⁸ ¶ 1. *Fizikai Gravitáció.* A kutatók, miután közelítőleg kiszámították a nagy világegyetem teljes fizikai gravitációs tárlókéességét, aprólékos munkával összevetették ezt az eredményt a jelenleg működő teljes abszolút gravitációs jelenlét becsült értékével. E számítások szerint a nagy világegyetem teljes gravitációs hatása csak igen kis részét képezi a Paradicsom becsült gravitációs vonzásának, ha a számításokat a világegyetemi anyag alapvető fizikai egységeinek gravitációs válaszára alapozzuk. E kutatók arra a meglepő következtetésre jutottak, hogy a központi világegyetem és az azt körülvevő hét felsőbb-világegyetem a Paradicsom abszolút-gravitációs vonzási tevékenységének jelenleg csupán mintegy öt százalékát köti le. Más szóval: A teljesség figyelembevételével elvégzett számítások szerint a Paradicsom Szigetének eleven mindenségrendi-gravitációs tevékenysége kilencvenöt százalékban a jelenlegi szervezett világegyetemek határain túl lévő anyagi rendszerek szabályozására fordítódik. E számítások mind az abszolút gravitációra vonatkoznak; az egyenes irányú gravitáció kölcsönhatás jellegű jelenség, mely csak a tényleges paradicsomi gravitáció ismerete alapján számítható ki.

⁹ ¶ 2. *Szellemi Gravitáció.* E kutatók ugyanezzel az összehasonlító becslési és számszerűsítő eljárással meghatározták a szellem-gravitáció jelenlegi működőképességét és a Független Hírvivőkkel és más szellemszemélyiségekkel együttműködve megállapították a Második Forrás és Középpont hatásos szellem-gravitációjának összességét. Igen tanulságos megemlíteni, hogy az eredmények szerint a nagy világegyetemi szellem-gravitációs jelenlét tényleges és hatásos értéke nagyjából megegyezik azzal az értékkel, melyet a működő szellem-gravitáció jelenlegi teljes mértékének tartanak. Más szóval: A teljességi elmélet alapján elvégzett számítások szerint az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációjának gyakorlatilag az egésze jelenleg működőként figyelhető meg a nagy világegyetemben. Ha ezek az

eredmények megbízhatók, akkor feltételezhetjük, hogy a külső térben kialakuló világegyetemek jelenleg teljes egészében nem-szellemiek. És ha ez igaz, akkor elégséges magyarázatul szolgál arra, hogy a szellemmel felruházott lények miért tudnak oly keveset vagy egyáltalán semmit ezekről az óriási energia-megnyilvánulásokról azon kívül, hogy a jelenségek fizikai léte tényének tudatában vannak.

¹⁰ ¶ 3. *Elme-gravitáció.* Az összehasonlító számításokhoz használható ugyanezen alapelvek alkalmazásával fogták meg e szakértők az elme-gravitáció létének és megnyilvánulásának problémáját. A becsült elme-egységet három anyagi és három szellemi elmefajta átlagolásával számították ki, bár az elme-gravitáció becsléséhez szükséges alapegység meghatározásánál zavaró tényezőnek bizonyult az erőter-irányítók és segítőik elmefajtája. A teljeségi elmélet alapján nem ütközött komoly nehézségekbe a Harmadik Forrás és Középpont elme-gravitációs működőképességének becslése. Noha az eredmények ezáltal nem olyan egyértelműek, mint a fizikai és a szellemi gravitáció esetében, azért viszonylag tanulságosak, sőt izgalmasak. E kutatók levezetése szerint az Együttes Cselekvő értelmi vonzására adott elme-gravitációs válasznak nagyjából a nyolcvanöt százalékára ébred válasz a ma létező nagy világegyetemben. Ez arra enged következtetni, hogy a külső tér teremtésrészeiben jelenleg zajló, megfigyelhető fizikai tevékenységekhez elmeműködés is kapcsolódhat. Bár ez a becslés valószínűleg igen messze van a pontos értéktől, elvileg egyezik azon meggyőződésünkkel, hogy jelenleg értelmes erőszervezők irányítják a világegyetemi evolúciót a nagy világegyetem mostani külső határain túli térszintekben. Akármilyen is a természete e feltételezett értelemnek, nyilvánvalóan nem érzékeny a szellem-gravitációra.

¹¹ Mindezek a számítások azonban a legjobb esetben is csak becslések, melyek feltételezett törvényszerűségek alapján készültek. Úgy gondoljuk, hogy eléggé megbízhatóak. Még ha tartózkodna is néhány szellemlény a külső térben, az együttes jelenlétük akkor sem módosítaná jelentősen e roppant nagy mennyiségeket figyelembe vevő számításokat.

¹² ¶ A *Személyiség-gravitáció* nem számítható ki. E kört felismerjük, de nem tudunk mérni rá visszaható minőségi vagy mennyiségi valóságokat.

4. TÉR ÉS MOZGÁS

¹ A mindenségrendi energia minden egysége elsődleges forgásban van, a küldetésének teljesítésén munkálkodik, miközben bejárja világegyetemi pályáját. A tér világegyetemei és azok részrendszerei és világi mind forgó szférák, melyek a világmindenségi térszintek végtelen

körei mentén haladnak. Egyáltalán semmi nyugvó sincs a világmindenségben, kivéve magát a Havona központot, a Paradicsom örök Szigetét, a gravitáció középpontját.

² A Korlátlan Abszolút szervesen a térre korlátozódik, de az Abszolútnak a mozgáshoz való viszonyában nem vagyunk ilyen bizonyosak. Vajon a mozgás eredendően megvan benne? Nem tudjuk. Azt tudjuk, hogy a mozgás nem a tér saját tulajdonsága; még magának a térnek a mozgásai sem belső eredetűek. A Korlátlanak a mozgáshoz való viszonyáról viszont nem sok bizonyosat tudunk. Valójában ki vagy mi felelős azokért a mérhetetlen erő-energia átalakulási megnyilvánulásokért, melyek a jelenlegi hét felsőbb-világegyetem határain túl éppen folynak? A mozgás eredetével kapcsolatos nézeteink a következők:

³ 1. Szerintünk az Együttes Cselekvő kelti a mozgást a térben.

⁴ 2. Ha az Együttes Cselekvő okozza is a *térmozgásokat*, ezt nem tudjuk bizonyítani.

⁵ 3. Az Egyetemes Abszolút nem kelt eredeti mozgást, de kiegyenlíti és szabályozza a mozgás keltette összes feszültséget.

⁶ ¶ A külső térben nyilván az erőszervezők felelősek azoknak a hatalmas világegyetemi kereknek a kialakulásáért, melyek jelenleg a csillagevolúciós folyamatban vesznek részt, de azon képességük, hogy így működhessenek, csakis azért vált lehetővé, mert a Korlátlan Abszolút tér-jelenléte valamelyest megváltozott.

⁷ ¶ A tér emberi szemszögből semmi — hiánylényegű; csak valami többletlényegűvel, nem térjellegűvel kapcsolatban létezik. A tér ugyanakkor valós. Mozgást tartalmaz és szabályoz. Sőt még mozog is. A térmozgásokat a következők szerint lehet csoportosítani:

⁸ 1. Elsődleges mozgás — a tér lélegzése, magának a térnek a mozgása.

⁹ 2. Másodlagos mozgás — az egymást követő térszintek váltakozó irányú mozgása.

¹⁰ 3. Viszonylagos mozgások — viszonylagosak abban az értelemben, hogy nem a Paradicsomhoz mint alapponthoz viszonyítjuk őket. Az elsődleges és másodlagos mozgások abszolútak, a mozdulatlan Paradicsomhoz viszonyított mozgások.

¹¹ 4. Kiegyenlítő vagy kölcsönösségi mozgás, melynek rendeltetése az összes többi mozgás összehangolása.

¹² ¶ A napotok és annak bolygói közötti jelenlegi kapcsolat, noha számos viszonylagos és abszolút mozgást mutat a térben, azt a benyomást kelti a csillagfigyelőkben, hogy viszonylag állandó helyzetet foglaltok el a térben, és hogy a környező csillaghalmozatok és csillagáramlatok egyre növekvő sebességgel haladnak kifelé, ha egyre kijebb

eső térbeli pontokra alkalmazzátok a számításokat. De nem erről van szó. Nem ismeritek fel a teljes kitöltött tér fizikai teremtésrészeinek jelenleg kifelé irányuló és egyseges tágulását. A ti helyi teremtésrészetek (a Nebadon) ebben az általános táguló mozgásban vesz részt. Mind a hét felsőbb-világegyetem a világmindenség külső tájékai-val együtt vesz részt a tér lélegzésének kétmilliárd éves körében.

¹³ Amikor a világegyetemek kiterjednek és összehúzódnak, a kitöltött térben lévő anyagi tömegek oda-vissza mozgást végeznek a paradicsomi gravitációs vonzás ellenében, illetőleg annak engedelmessé. A teremtésrész anyagi energiátömegének mozgását okozó munka *tér*-munka, de nem *erőtér-energia* munka.

¹⁴ ¶ Noha a ti színeképelemzéses becsléseitek igen megbízhatóak a felsőbb-világegyetemekhez vagy a szomszédos felsőbb-világegyetemekhez tartozó csillagos terek csillagászati sebességének méréséhez, a külső tér területeinek megfigyelése esetében teljesen megbízhatatlanok. A színeképek vonalai közeledő csillag esetében a szokványostól az ibolya felé tolódnak; e vonalak távolodó csillag esetében pedig a vörös felé tolódnak. Számos hatás eredményeként tűnik úgy, hogy a külső világegyetemek távolodási sebessége másodpercenkénti több mint százhatvan kilométerrel növekszik minden egymillió fényévnnyi távolságnövekmény esetén. E számítási módszer szerint, figyelembe véve a nagyobb teljesítményű távcsövek jövőbeni alkalmazását, úgy fog tűnni, hogy ezek az igen távoli rendszerek a világegyetem e részétől a másodpercenkénti mintegy negyvennyolcezer kilométeres hihetetlen sebességgel távolodnak. De ez a megfigyelhető távolodási sebesség nem valóságos; a hiba számos oka között szerepel a megfigyelési szög hatása és egyéb tér-idő torzulások is.

¹⁵ A torzítások legnagyobbika azonban onnan ered, hogy a külső tér hatalmas világegyetemei a hét felsőbb-világegyetem szomszédságában a nagy világegyetem kerिंगési irányával szembe forgónak látszanak. Vagyis a csillagködök és az azokat kísérő napok és szférák e miriádjai jelenleg az órajárás szerint forognak a központi teremtésrész körül. A hét felsőbb-világegyetem az óra járásával ellentétes irányban forog a Paradicsom körül. Úgy tűnik, hogy a galaxisok második külső világegyeteme a hét felsőbb-világegyetemhez hasonlóan az óra járásával ellentétesen forog a Paradicsom körül. És az uverszai csillagfigyelők véleménye szerint van bizonyíték a távoli tér harmadik külső övében végbemenő forgómozgásokra, melyek egyre inkább az óra járásának megfelelő irányultságot kezdenek mutatni.

¹⁶ Valószínű, hogy a világegyetemek egymásra következő térforgásainak váltakozó irányultságai valamiképpen

összefüggésbe hozhatók az Egyetemes Abszolút világmindenség-közi gravitációs eljárásával, mely az erők összehangolásából és a térfeszültségek kiegyenlítéséből áll. A mozgás csakúgy, mint a tér, a gravitáció kiegészítője, illetőleg kiegyenlítője.

5. TÉR ÉS IDŐ

¹ Miként a tér, az idő is a Paradicsom adománya, bár nem ugyanabban az értelemben, csak közvetve. Az idő a mozgásból származik és mert az elme önmagától tudatában van az események egymásra következésének. Gyakorlati szempontból a mozgás alapvető jelentőségű az idő számára, de mozgáson alapuló általános időegység nincs, hacsak a Paradicsom-Havona szabványnapot önkényesen nem választjuk annak. A tér lélegzésének teljessége megszünteti annak időforráskénti helyi értékét.

² A tér nem végtelen, még ha a Paradicsomról ered is; nem abszolút, mivel átjárja a Korlátlan Abszolút. A tér abszolút határait nem ismerjük, viszont tudjuk, hogy az idő abszolútuma az örökkévalóság.

³ ¶ Az idő és a tér csak a tér-idő teremtésrészeiben, a hét felsőbb-világegyetemben szétválaszthatatlan. A nem-időletti tér (az idő nélküli tér) elvben létezik, de az egyetlen valóban nem-időletti tér a paradicsomi *térség*. A nem-térletti idő (a tér nélküli idő) a paradicsomszintű működés elméjében létezik.

⁴ A Paradicsommal érintkező és a kitöltött teret a ki nem töltött tértől elválasztó viszonylag mozdulatlan körzeteri körzetek az idő és az örökkévalóság közötti átmeneti körzetek, és ennél fogva szükséges, hogy a Paradicsomra igyekvő zarándokok ne legyenek tudatuknál ezen átkelés alatt, amikor is megkapják a paradicsomi létjogosultságot. Az időtudattal rendelkező *látogatók* eljuthatnak a Paradicsomra alvás nélkül, ám ők az idő teremtményei maradnak.

⁵ ¶ Az időhöz fűződő kapcsolatok nem léteznek a térben való mozgás nélkül, viszont az időtudat igen. A sorozatos egymásra következés tudatosíthatja az időt még a mozgás hiányában is. Az emberi elme azért kevésbé kötött az idő által, mint a tér által, mert ilyen az elme eredendő természete. Az alkotó emberi képzelet még a testben töltött földi lét napjai alatt is viszonylag időfüggetlen, noha az ember elméje erősen térkorlátolt. De maga az idő fejlődésileg nem az elme sajátja.

⁶ ¶ Az idő érzékelésének három különböző szintje van:

⁷ 1. Elme-érezte idő — a sorozatok, a mozgás tudata és az időtartam érzéklete.

⁸ 2. Szellem-érzélte idő — az Isten felé irányuló mozgás belső észlelése és a növekvő mértékű isteniség egyre magasabb szintjei felé való emelkedés mozgásának tudomása.

⁹ 3. A személyiség egyedi időérzetet *alakít* a rálátásból a Valósággá, valamint a jelenlét tudatosságává és az időtartam tudomásává.

¹⁰ ¶ A nem-szellemi lényegű állatok csak a múltat ismerik és a jelenben élnek. Az ember, akiben szellem lakozik, előrelátási (rálátási) képességekkel rendelkezik; az ember megjelenítheti a jövőt. Kizárólag az előretékintő és fokozatos viszonyulások személyesen valóságok. Az állandósult erkölcsan és a hagyományos erkölcsiség alig valamivel az állati szint fölött van. A sztoicizmus sem magasrendű önmegvalósítás. Az erkölcsan és az erkölcsök akkor válnak igazán emberivé, amikor lendületet adók és haladók, amikor világegyetemi valóság élteti azokat.

¹¹ Az emberi személyiség nem pusztán a tér-és-idő események velejárója; az emberi személyiség az ilyen események mindenségrendi okaként is működhet.

6. EGYETEMES FELÜGYELET

¹ A világegyetem nem-nyugvó. Az egyensúlyi állapot biztonsága nem a tehetetlenség eredménye, hanem a kiegyenlített energiák, az együttműködő elmék, az összehangolt morontiák, a szellem-felügyelet és a személyiség-egyesülés terméke. Az állandóság teljesen és mindig arányban áll az isteniséggel.

² A világmindenség fizikai szabályozásában az Egyetemes Atya a Paradicsom Szigetén keresztül gyakorol elsőbbséget és elsődlegességet; az Isten az Örökkévaló Fiú személyében abszolút a mindenségrend szellemi igazgatásában. Az elme területeit illetően pedig az Atya és a Fiú összehangoltan működik az Együttes Cselekvőben.

³ A Harmadik Forrás és Középpont segédkezik a társított fizikai és szellemi energiák és szerveződések egyensúlyban tartásában és összehangolásában a mindenségrendi elme iránt megnyilvánuló vonzásának abszolútsága révén, továbbá belső és általános fizikai és szellemi gravitációs kiegészítő hatásainak gyakorlása által. Amikor és ahol kapcsolat alakul ki az anyagi és a szellemi között, akkor az ilyen elme-jelenség a Végtelen Szellem cselekedete. Az elme képes egyedül is összekötni az anyagi szint fizikai erőit és energiáit a szellemi erőterekkel és a szellemszint lényei-vel.

⁴ A világegyetemi jelenségek megfigyelésekor mindig ügyeljetek arra, hogy figyelembe veszitek a fizikai, az értelmi és a szellemi energiák közötti kölcsönös kapcsolatot, és hogy kellőképpen figyeltek azokra a váratlan jelenségekre, melyek a személyiség révén végbemenő egyesülésükkel

járnak és azokra a megjósolhatatlan jelenségekre, melyek az élménybeli Istenség és az Abszolútok tevékenységéből és válaszaiból erednek.

⁵ A világegyetem jól csak mennyiségi értelemben vagy gravitációs mértékkel mérve számítható ki előre; még az elsődleges fizikai erők sem hatnak vissza az egyenes irányú gravitációra, sőt a végleges világegyetemi valóságok magasabb elme-jelentőség-tartalmai és igaz szellemértékei sem. Minőségileg a világegyetem nem igazán megjósolható, már ami az erők új kapcsolódásait illeti, legyenek azok fizikai, elme- vagy szellemi jellegűek, bár számos ilyen energia- vagy erőtársulás részben előre kiszámítható, ha alapos megfigyelés alá vonjuk őket. Amint az anyagot, az elmét és a szellemet teremtmény-személyiség egyesíti, akkor már képtelenek vagyunk pontosan megjósolni az ilyen, szabad akaratú lény döntéseit.

⁶ ¶ Az elsőfajú erőnek, a kifejlődő szellemnek és a többi nem-személyes végleges minőségnek minden szakasza bizonyos, viszonylag állandó, de ismeretlen törvényeknek megfelelően látszik működni és jellegzetességük a cselekvés mozgástere és a válasz képlékeny volta, melyek gyakran meghökkentőek, amikor valamely körülhatárolt és elszigetelt helyzet jelenségeiben találkoznak. Mi a magyarázata ennek a kiszámíthatatlan visszahatás-szabadságnak, mely ezekben a kiemelkedő világegyetemi ténylegességekben mutatkozik? Ezek az ismeretlen, kifürkészhetetlen megjósolhatatlanok — akár az elsőfajú erőegység viselkedésének, egy azonosítatlan elmeszint válaszána vagy a külső térrész területeiben formálódó hatalmas elő-világegyetem jelenségének sajátosságai — valószínűleg feltárják a Végleges tevékenységeit és az Abszolútok jelenlét-cselekvéseit, melyek megelőzik az összes világegyetemi Teremtő működését.

⁷ Nem igazán tudjuk, ám gyanítjuk, hogy ez a csodálatos változatosság és ez a tökéletes összehangoltság az Abszolútok jelenlétét és teljesítményét jelzi, és hogy a válaszok e változatossága a láthatóan egységes okozat mellett az Abszolútok visszahatását mutatja, nem csak a közvetlen és helyzeti okozatokra, hanem az egész világmindenség minden egyéb okozatára is.

⁸ ¶ Az egyének végzet-örangyalokkal rendelkeznek; a bolygóknak, csillagrendszernek, csillagvilágoknak, világegyetemeknek és felsőbb-világegyetemeknek is megvannak a saját urai, akik a rájuk bízott területek javát keresik. A Havonát, sőt a nagy világegyetemet ilyen nagy felelősségekkel felruházottak felügyelik. De ki biztosítja a Paradicsomtól a negyedik és legkülső térszintig terjedő világmindenség, mint egész alapvető szükségleteit, és ki törődik mindezekkel? E nagyfokú gondoskodás létezőleg valószínűleg a paradicsomi Háromságnak tulajdonítható,

ám élményelvi nézőpontból a Havonán túli világegyetemek megjelenése függ:

- ⁹ 1. Az Abszolútoktól a potenciálban.
- ¹⁰ 2. A Véglegestől az irányításban.
- ¹¹ 3. A Legfelsőbbtől az evolúciós összehangolódásban.
- ¹² 4. A Világmindenség Építészeitől az egyedi irányítók megjelenését megelőző igazgatásban.

¹³ ¶ A Korlátlan Abszolút kitölti az egész teret. Az Istenségnek és az Egyetemes Abszolútnak a pontos helyzetét nem ismerjük, de azt tudjuk, hogy az utóbbi mindig működik ott, ahol az Istenség és a Korlátlan Abszolút működnek. Az Istenségi Abszolút talán mindenhol jelen lehet, de a térben aligha. A Végleges jelen van vagy valamikor majd jelen lesz a térben a negyedik térszint külső határáig. Abban kételkedünk, hogy a Végleges valaha is megjelenik a térben a világmindenség határain túl, ám e határon belül a Végleges egyre növekvő mértékben kapcsolódik be a három Abszolút potenciáljainak teremtő szerveződésébe.

7. A RÉSZ ÉS AZ EGÉSZ

¹ Minden időben és térben, és akármilyen természetű valósággal kapcsolatban hat egy feltartóztathatatlan és személytelen törvény, mely egyenértékű a mindenségrendi gondviselés feladatkörével. Irgalom jellemzi az Istennek az egyén iránti szeretetteljes beállítottságát; pártatlanság hajtja az Isten viselkedését a teljesség irányában. Isten akarata nem feltétlenül kerekedik felül a részben — bármely egyes személyiség szívében — de ténylegesen az ő akarata irányítja az egészet, a világegyetemek mindenségét.

² ¶ A minden lényével való minden viszonyára vonatkozóan igaz, hogy Isten törvényei nem saját maguktól fogva önkényesek. Számotokra, akik korlátolt belátással és véges nézőponttal rendelkeztek, Isten cselekedetei gyakorta szükségképpen önhatalmúnak és önkényesnek tűnnek. Isten törvényei pusztán Isten szokásai, annak módja, ahogyan a dolgokat újra és újra teszi; és ő mindig minden dolgot jól cselekszik meg. Úgy látjátok, hogy Isten ugyanazt a dolgot ugyanúgy teszi meg többször is, s ez egyszerűen azért van így, mert ez a legjobb módja az adott dolog megtételének az adott körülmények között; és a legjobb út a helyes út, s ezért a végtelen bölcsesség a dolgoknak mindig e pontos és tökéletes megtételét rendeli el. Emlékezzetek arra is, hogy a természet az Istenségnek nem kizárólagos cselekedete; egyéb hatások is közrejátszanak azokban a jelenségekben, melyeket az ember természetnek nevez.

³ Ellentmond az isteni természetnek az, hogy bármiféle torzulást szenvedjen vagy bármikor is megengedje valamiféle tisztán személyes cselekedet alacsonyabb rendű kivitelezését. Tisztában kell lenni azonban azzal, hogy *ha* bármely helyzet isteniségében, bármely körülmény szélsőségségében, bármely esetben, amikor is a legfelsőbb bölcsesség másfajta viselkedés igényét jelzi — ha a tökéletesség igénye bármely okból más, egy jobb viszonzási módot követel meg, akkor és ott a végtelen bölcsességű Isten e jobb és megfelelőbb módon működik. Ez egy magasabb törvény kifejeződése és nem egy alacsonyabb törvény érvénytelenítése lenne.

⁴ Az Isten nem rabja a megszokásnak, hogy saját akaratlagos cselekedeteit ismételtesse. Nincs összeütközés a Végtelen törvényei között; ezek mind a tévedhetetlen természet tökéletes következményei; mind a hibátlan döntéseket kifejező megkérdőjelezhetetlen cselekedetek. A törvény egy végtelen, tökéletes és isteni elme változatlan válasza. E látszólagos azonosságtól függetlenül Isten cselekedetei mind az ő akarata szerint valók. Istenben „nincs változás, vagy változásnak árnyéka”. De mindaz, amit az Egyetemes Atyáról bizton elmondhatunk, már nem állítható ugyanilyen bizonyossággal az ő alárendelt értelmeiről vagy az ő evolúciós teremtményeiről.

⁵ Mivel az Isten változatlan, ezért bízhattok abban, hogy minden szokványos körülmény közepette ugyanazt a dolgot ugyanazon egyedi és szokványos módon cselekszi meg. Az Isten az állandóság biztosítója minden teremtett dolog és lény számára. Ő az Isten; ezért nem változik ő.

⁶ És mindezen állhatatos viselkedés és egységes cselekvés személyes, tudatos és magas fokon akarat, ugyanis a nagy Isten nem tehetetlen rabja a saját tökéletességének és végtelenségének. Az Isten nem öntevékeny önműködő erő; ő nem valamiféle szolgai törvény-kötötte hatalom. Isten nem mennyiségtani egyenlet, sem vegytani képlet. Ő szabad akaratú és elsődleges személyiség. Ő az Egyetemes Atya, személyiséggel gazdagon felruházott lény és minden teremtmény-személyiség egyetemes forrása.

⁷ ¶ Az Isten akarata nem egységesen érvényesül az istenkereső anyagi halandó szívében, de ha az időkeretet a pillanattól a teljes első életre tágítjuk, akkor Isten akarata egyre inkább észlelhető azokban a szellemi gyümölcsökben, melyek a szellem vezette Isten-gyermekek életében teremnek. És akkor, ha az emberi élet tovább gyarapszik a morontia tapasztalásban, az isteni akarat egyre fényesebben világlik ki az idő ama teremtményeinek szellemiesülő cselekedeteiből, akik elkezdtek megízlelni az ember személyisége és az Egyetemes Atya személyisége közötti viszony megtapasztalásából származó isteni boldogságokat.

⁸ A személyiség szintjén az Isten Atyasága és az emberek közötti testvériség képezi a rész és az egész feloldhatatlan ellentmondását. Isten *minden egyes* egyént úgy szeret, mint a mennyei család egy tagját. Isten ugyanakkor az *összes* egyént szereti; nem tesz különbséget a személyek között, és a szeretetének egyetemessége hozza létre a teljesség kapcsolatát, az egyetemes testvériséget.

⁹ Az Atya szeretete abszolút értelemben egyénít minden egyes személyiséget, mint az Egyetemes Atya különleges gyermekét, akiből csupán egy van a végtelenségben, olyan sajátakarattal rendelkező teremtményt, aki helyettesíthetetlen a teljes örökkévalóságban. Az Atya szeretete dicsőít meg minden Isten-gyermeket, világítja meg az égi család minden egyes tagját, a mindenk Atyjának testvéri körén kívül eső személytelen szintekkel szemben élesen kirajzolja minden egyes személyes lény különleges természetét. Az Isten szeretete szembetűnően mutatja meg minden egyes sajátakarattal bíró teremtmény érzékfeletti értékét, hibátlanul tárja fel azt a magasrendű értéket, melyet az Egyetemes Atya adományozott minden egyes gyermekének a paradicsomi besorolású legmagasabb teremtő személyiségektől azokig az akarati méltósággal bíró legalacsonyabb rendű személyiségekig, akik vad embertörzsekben élnek az emberi faj keletkezésekor az idő és tér valamely evolúciós világán.

¹⁰ Az Istennek az egyén iránti eme szeretete hozza létre a minden egyén isteni családját, a paradicsomi Atya szabad akarató gyermekeinek egyetemes testvériségét. És mivel ez a testvériség egyetemes, ezért ez a teljesség kapcsolata. A testvériség, ha egyetemes, nem az *egyes* kapcsolatokat mutatja meg, hanem a *minden* kapcsolatot. A testvériség a teljesség valósága és ezért felfedi a teljesség tulajdonságait, szembeállítva azokat a részleges tulajdonságaival.

¹¹ A testvériség a minden személyiség közötti kapcsolat tényét alkotja az egyetemes létben. Egyetlen személy sem vonhatja ki magát azon előnyök vagy büntetések alól, melyek a más személyekkel való kapcsolat eredményeképpen jelennek meg. A rész az egészhez való viszonyának mértékében nyer vagy szenved. Az egyes emberek jó erőfeszítései minden ember hasznára válnak; az egyes emberek tévedése vagy rossz volta az összes ember szenvedését növeli. Miként a rész mozog, úgy halad az egész is. Miként az egész fejlődik, úgy fejlődik a rész is. A rész és az egész egymáshoz viszonyított sebessége határozza meg azt, hogy a részt az egész tehetetlensége tartja-e vissza vagy a mindenségi testvériség lendülete viszi-e előre.

¹² ¶ Valóságos rejtély az, hogy az Isten meglehetősen személyi öntudattal rendelkező lény, akinek lakóhelyei vannak a világban, s ugyanakkor személyesen jelen van egy

ilyen hatalmas világegyetemben és személyes kapcsolatban áll a jó közelítéssel végtelen számú lényvel. Hogy e jelenség az emberi felfogóképességen túl való léte miatt rejtélynek tűnik, semmiképpen ne gyöngítse a hiteteket! Ne engedjétek, hogy a végtelenség kiterjedtsége, az örökkévalóság mérhetetlen terjedelme és az Isten páratlan jellemének nagyszerűsége és dicsősége megfélemlítsen, eltántorítson vagy elbátortalanítson benneteket; ugyanis az Atya egyikőtöktől sincs nagyon messze; bennetek lakozik ő, és szó szerint őbenne mozgunk, ténylegesen élünk és igazából őbenne vagyunk mi.

¹³ ¶ Még ha a paradicsomi Atya az isteni teremtőin és a teremtmény-gyermekein keresztül működik is, ő akkor is élvezzi a veletek kialakított legbensőségesebb kapcsolatot, mely oly árnyalt, olyannyira személyes, hogy már meghaladja az én értelmemet is — ez pedig az Atya szilánkjának rejtélyes közössége az emberi lélekkel és az annak tényleges lakóhelyét képező halandói elmével. Azzal, hogy tudod mit kezdj Isten ezen ajándékaival, azt is tudod, hogy az Atya nem csak az isteni társaival van bensőséges kapcsolatban, hanem az időben élő, evolúciós halandó gyermekeivel is. Az Atya valóban a Paradicsomon tartózkodik, de az ő isteni jelenléte az emberek elméjében is ott lakozik.

¹⁴ Még ha egy Fiú szelleme minden testbe kiáradhat is, még ha egy Fiú egyszer a halandói húsvér testhez hasonló alakban veletek lakozott is, még ha szeráf vigyáz is rád személyesen és vezeti lépteidet, hogyan is remélheti a Második és a Harmadik Forrás ezen isteni lényeinek akármeilyike, hogy közelebb kerülhet hozzád vagy tökéletesebben megérthet téged, mint az Atya, aki önmagából adott neked egy részt, hogy benned legyen, hogy a te valóságos és isteni, sőt örök sajátlényeged legyen?

8. ANYAG, ELME ÉS SZELLEM

¹ „Az Isten szellem”, de a Paradicsom nem az. Mindig az anyagi világegyetem a színekör, ahol az összes szellemi tevékenység zajlik; a szellemlények és a szellemi felemelkedők az anyagi valóság fizikai szféráiban élnek és munkálkodnak.

² ¶ A mindenségi erő adományozása, a mindenségi gravitáció területe a Paradicsom Szigetének rendeltetése. Minden eredeti erő-energia a Paradicsomból áramlik ki, és a majdani számtalan világegyetemet felépítő anyag most kiterjedt gravitációs jelenlét formájában kering keresztül a világmindenségen, ami a kitöltött tér erőtlétét alkotja.

³ Bármilyen átalakuláson megy is át az erő a külső világegyetemekben, miután a Paradicsomból kiindult, halad előre, mindig érzékenyen az örökkévaló Sziget soha

meg nem szűnő, mindig jelenlévő, kifogyhatatlan vonzására, engedelmesen és elválaszthatatlanul keringve örökre a világegyetemek örök térösvényein. A fizikai energia nem más, mint az egyetemes törvénynek igazán és állandóan engedelmeskedő valóság. Csak a teremtményi akarral jellemzett teremtrészekben került sor az isteni ösvényektől és az eredeti tervektől való eltérésre. Az erőter és az energia a központi paradicsomi Sziget egyensúlyának, változatlanságának és örökkévalóságának egyetemes bizonyítéka.

⁴ ¶ A szellem adományozása és a személyiség szellemiesülése, a szellemi gravitáció területe, ténylegesen az Örökkévaló Fiú birodalma. És a Fiúnak e szellem-gravitációja, mely örökké magához vonz minden szellemi valóságot, éppoly valóságos és abszolút, mint a Paradicsom Szigetének mindenható anyagi vonzása. De az anyagias beállítottságú ember természetesen sokkal könnyebben igazodik a fizikai természetű anyagi megnyilvánulásokon, mint az éppoly valós és komoly szellemi természetű folyamatokon, melyeket kizárólag a lélek szellemi rálátása képes érzékelni.

⁵ Amint valamely személyiség elméje a világegyetemben elkezd szellemiesülni — Istenszerűvé válni — egyre kevésbé marad fogékony a gravitációra. A fizikai-gravitációs válasszal mért valóság a szellemtartalom minősége által meghatározott valóság ellentétele. A fizikai-gravitációs esemény a nem-szellemi energia mennyiségi meghatározója; a szellemi-gravitációs esemény az isteniség élő energiájának minőségi mértéke.

⁶ ¶ Ami a Paradicsom a fizikai teremtsnek és ami az Örökkévaló Fiú a szellemi világegyetemnek, ugyanaz az Együttes Cselekvő az elme birodalmainak — az anyagi, a morontiai és a szellemi lények és személyiségek értelmes világegyetemének.

⁷ Az Együttes Cselekvő mind az anyagi, mind a szellemi valóságokra válaszol és ezért eredendően minden értelmes lény egyetemes segítőjévé válik, ama lényeké, akik a teremtés anyagi és szellemi szakaszainak egyesülését jelenthetik. Az értelemmel való felruházottság, az anyagi és a szellemi számára való segédkezés az elme jelenségében, az Együttes Cselekvő kizárólagos területe, aki így a szellemi elme társává, a morontia elme lényegévé és az idő evolúciós teremtményei anyagi elméjének valójává válik.

⁸ Az elme nem más, mint a teremtmény-személyiségek módszere a szellemvalóságok megtapasztalásához. És végső soron még az emberi elme egyesítő lehetőségei is, tehát a dolgok, a képzetek és az értékek összehangolásának képessége is anyagfeletti.

⁹ ¶ Noha nemigen lehetséges, hogy a halandói elme megértse a viszonylagos mindenségrendi valóság hét szint-

jét, mégis az emberi értelemnek képesnek kell lennie a véges valóság három működési szintjéből elég sok mindent felfogni:

¹⁰ 1. *Anyag*. Szervezett energia, mely visszahat az egyenes irányú gravitációra, kivéve, ha mozgás módosítja vagy ha elme korlátozza.

¹¹ 2. *Elme*. Szervezett tudat, mely nem hat vissza teljes mértékben az anyagi gravitációra, és amely akkor szabadul fel igazán, ha szellem módosítja.

¹² 3. *Szellem*. A legfelsőbb személyes valóság. Az igaz szellemre nem hat a fizikai gravitáció, de végső soron szellemből válik a személyiség-rang összes kialakuló energiarendszerének serkentő hatása.

¹³ ¶ Minden személyiség létezésének célja szellemi; az anyagi megnyilvánulások viszonylagosak, és a mindenségrendi elme lép e világegyetemi ellenpontok közé. Az elme adományozása és a szellem segédkezése az Istenség, a Végtelen Szellem és az Örökkévaló Fiú társszemélyiségeinek munkája. A teljes Istenség-valóság nem elme, hanem szellem-elme — személyiség által egyesített elme-szellem. Mindazonáltal a szellem és a dolog abszolútjai az Egyetemes Atya személyében érnek össze.

¹⁴ ¶ A Paradicsomon a három energia, tehát a fizikai, az elme- és a szellemi energia összhangban van. Az evolúciós mindenségrendben az energia-anyag uralkodik, kivéve a személyiséget, amelyben az elme közvetítésével a szellem törekszik az uralomra. A szellem minden teremtmény személyiség-tapasztalásának alapvető valósága, mert az Isten szellem. A szellem nem változik, s ezért, minden személyiségi viszonyban, meghaladja mind az elmét, mind az anyagot, melyek a fokozatos fejlődés élményelvi változói.

¹⁵ A mindenségrendi evolúcióban az anyag az elme által vetett bölcséleti árnyékká lesz az isteni megvilágosodás szellem-fényességének jelenlétében, ám ez nem érvényteleníti az anyag-energia valóságát. Az elme, az anyag és a szellem mind egyenlő mértékben valóságos, de a személyiség számára az isteniség elérésében nem egyenértékűek. Az isteniség tudata fokozatos szellemi tapasztalás.

¹⁶ Minél fényesebben ragyog a szellemiesült személyiség (az Atya a világegyetemben, a magvábanvaló szellem-személyiség szilánkjá az egyes teremtményben), annál nagyobb árnyékot vet a beavatkozó elme a saját anyagi burkára. Az időben az emberi test éppoly valós, mint az elme vagy a szellem, de a halált mind az elme (a személyazonosság), mind a szellem túléli, a test azonban nem. A mindenségrendi valóság lehet nemlétező a személyiségi tapasztalásban. És ilyen értelemben van bölcséleti jelentősége a ti görög szóképzeteknek — az anyag, mint a valóságosabb szellemanyag árnyéka.

9. SZEMÉLYES VALÓSÁGOK

¹ A szellem az alapvető személyes valóság a világegyetemekben, és a személyiség alapvető a szellemi valósággal kapcsolatos minden fejlődési tapasztalásban. A személyiségi tapasztalás minden szakasza az egymást követő világegyetemi fejlődési szinteken bőven el van látva a csábító személyes valóságok felfedezéséhez vezető vezérfonalakkal. Az ember igaz végzete új és szellem-célok megteremtésében áll fenn s ez után pedig az ilyen nem-anyagi értékű fenséges célok mindenségrendi vonzására való válaszadásban.

² ¶ A szeretet a személyiségek közötti jótékony társulás titka. Egyszeri érintkezés eredményeként nem ismerhetsz meg egy embert. A zenét nem ítélned meg helyesen mennyiségtani levezetés útján, még ha a zene mennyiségtanilag egyfajta szabályos ismétlődés is. Egy távbeszélő-előfizető száma semmilyen mértékben nem azonosítja magának az előfizetőnek a személyét és nem is mond semmit annak jelleméről.

³ A mennyiség- és tér-tan, az anyagi tudomány, nélkülözhetetlen a világegyetem anyagi oldalról való feltáró vizsgálatához, ám ez a tudás nem szükségképpen része az igazság teljesebb megértésének vagy a szellemi valóságok személyes értékelésének. Nemcsak az élet birodalmaiban, hanem még a fizikai energia világában is két vagy több dolog összege nagyon gyakran valamivel *több*, vagy valamilyen *más*, mint az ilyen összesítések kiszámítható, összedadódó következményei. Az egész mennyiség- és tér-tan, a bölcsélet teljes területe, a legfejlettebb fizika vagy vegyészet sem képes megjósolni vagy megmondani, hogy két gázállapotú hidrogénatom és egy gázállapotú oxigénatom egyesülésének eredménye egy új, minőségileg az összetevőket meghaladó anyag — a folyékony víz lesz. Ezen egy

életvegytani jelenség teljes megértésének meg kellett volna akadályoznia az anyagelvű bölcsélet és a működéselvű mindenségtan kialakulását.

⁴ Műszaki elemzéssel nem állapítható meg, hogy egy személy vagy egy dolog mire képes. Például: A vízzel hatékonyan lehet tüzet oltani. Az, hogy a víz oltja a tüzet mindennapos tapasztalat, de e tulajdonsága a víz semmiféle vizsgálatával nem volna kimutatható. Az elemzés megadja, hogy a víz hidrogénből és oxigénből áll; ezen elemek további vizsgálata azt mutatja ki, hogy az oxigén igencsak elősegíti az égést és hogy a hidrogén maga könnyen éghető gáz.

⁵ A vallásokat azért válik valóságossá, mert kilép a félelem rabszolgaságából és a babonáság béklyójából. Bölcséletetek a tantételektől és a hagyományoktól való megszabadulásért küzd. Tudományotok hosszú ideje öröklődik igazság és tévedés közepette, míg az elvonatkoztatás körétől, a mennyiségtan rabszolgaságától, és a működésközpontú anyagelvűség viszonylagos vakságától való szabadulásért harcol.

⁶ ¶ A halandó emberben él egy szellemi mag. Az elme nem más, mint az isteni szellem-mag körül létező és anyagi környezetben működő személyes-energia rendszer. A személyes elme és a szellem közötti élő kapcsolat alkotja az örökkévaló személyiség világegyetemi potenciálját. Valódi probléma, tartós csalódottság, súlyos vereség, vagy elkerülhetetlen halál csak azután jelentkezhet, ha az ön-megfogalmazások teljesen kiszorítják a központi szellemi mag kormányzó hatalmát, s így összezúzzák a személyazonosság mindenségrendjét.

⁷ [Közreadta egy, a Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő Bölcsesség-tökéletesítő.]